

maa der betales 32 Dre, medens der i Tydskland kun maa betales 17 Dre. Denne Forskjel gaar ned, eftersom Veilængden bliver større, saaledes, at naar man forsender Mælken 12 Mil, bliver Fragten i Tydskland 104 Dre, i Danmark 114. I alt Fald paa korte Strækninger forekommer Prisen mig at være for høj. For at belyse nærmere, hvilke virkelig høje Priser der betales, skal jeg nævne et Exempel, vedrørende sød Mælk, skummet Mælk og Kjørnemælk. Hvad sød Mælk angaar, er Fragten 10 pCt. af dens Værdi, medens Fragten udgjør 25 pCt. af skummet Mælks og Kjørnemælks Værdi. Saadanne Priser tror jeg maa anses for at være for høje, og da jeg er bleven anmodet derom, vil jeg tillade mig at henstille, om der ikke er Mulighed for i Løbet af kort Tid at faae dette Forhold forandret, saaledes at særlig Priserne for Kreaturfragt og for Mælketransport i Fremtiden kunde blive noget lavere.

H. Chr. Hansen: Nærværende Finantslovsforslag har jo været Gjenstand for meget stærke Klager, baade før og efter at det er kommet ind her i Thinget. Man har klaget dels over den saakaldte lange Tid, det andet Thing har anvendt paa dets Behandling, og dels over de store Rædsættelser, det oprindelige Forslag har været Gjenstand for. Hvad angaar den saakaldte lange Tid, det andet Thing har anvendt til Behandlingen, er den ganske sikkert en simpel og naturlig Følge af det Mistillidsforhold, der er til Stede mellem Regjeringen og det andet Thing. Et Middel til at fjerne disse saakaldte lange Finantsbehandlinger vilde det sikkert være at bringe et større Tillidsforhold til Stede mellem de to nævnte Faktorer i Lovgivningsmagten. Naar man nu ikke er i Stand til at staafe et Folkething, der har en større Tillid til det høje Ministerium, og naar man heller ikke kan eller vil staafe en Regjering, der har større Tillid i eller er i større Overensstemmelse med det andet Thing, ville Klagerne over de lange Finantsbehandlinger formentlig fremdeles blive uden nogen Virkning, og det forekommer mig tillige, at de vidne om en vis Mangel paa Resignation. Hvad angaar den anden Gruppe af Klager, Klagerne over de store Rædsættelser paa det oprindelig forelagte Finantslovsforslag, kunde disse maaste have noget større Berettigelse, naar man turde gaa ud fra, at det, der oprindelig var forlangt, stod i et rimeligt Forhold til det, der burde anvendes, og til vore Forhold i det Hele; men overfor det Spørgsmaal tror jeg, man har god Grund til at stille sig meget

tvivlende. Under Finantsbehandlingen i det andet Thing, mod Slutningen af 3die Behandling, gav Finantsudvalgets ærede Ordfører en Oversigt over denne Finantslovs finantzielle Resultater og en Sammenligning med tidligere Finantslove. Jeg skal ikke trætte det høje Thing med at oplæse Tallene i det Foredrag, der den Gang blev holdt af den ærede Finantsudvalgsordfører; jeg skal alene henvise til, at det findes i Folkethingstidenden for indeværende Samling Sp. 1429 ff. Den meget ærede Ordfører gjorde i dette Foredrag Rede for, at Finantsloven indtil § 26 ikke stod tilbage for nogen anden Finantslov og var finantzielt bedre end forskellige andre. Det fremgik af dette Foredrag, at det var særlig Kvantstafellene paa § 26 og § 27, der havde været Gjenstand for Rægtelse, altsaa til ekstraordinære Kvantstafeller. Dette forekommer nu mig at være fuldt berettiget baade af Hensyn til det store økonomiske Tryk, som hele vort Samfund lider under, og af Hensyn til det Ubillige, for ikke at sige Uretfærdige i den Bestatningsmaade, der danner Grundlaget for vore Statsindtægter. Det er almindelig bekjendt, og det er Noget, der daglig lyder Klager over, at Landbrug, Handel og Haandværk lide under et overordentlig stort økonomisk Tryk. For Landbrugernes Vedkommende er der dog vistnok en enkelt Klasse, der danner Undtagelse. Det er de allerstørste Landeieendomsbesiddere, og dette har sikkert sine naturlige Aarsager. For det Første har denne Klasse af Medborgere allerede langt tilbage i Tiden sikkert været forholdsvis mere formuende end de mindre Landeieendomsbesiddere, og ved Siden deraf har Forholdenes Udvikling i en særlig Grad begunstiget denne Klasse af Landbrugere. De større Landeieendomsbesiddere have som bekjendt i en lang Aarrække afhændet en stor Del Fæstegods. Største Delen af de Kapitaler, der ydes som Betaling for det solgte Fæstegods, er bleven indestaende i de mindre Landeieendomme som Laan mod Forrentning til de større Landeieendomsbesiddere. Ved Møntforandringen 1873 og Gulddets derpaa følgende Stigning have disse Kapitaler faaet en forhøjet Værdi af omtrent 20 pCt. Dette har jeg fra en statistisk Opgjørelse, der har staaet i et af vore større Hovedstadsblade, og om hvis Rigtighed jeg ikke tvivler. Disse 20 pCt. ere en betydelig Kapital, der er kommen de store Landbrugere til Indtægt paa de mindre Landbrugeres Bekostning. Dette i Forbindelse med, at den større Bedrift bedre end den mindre i al Almindelighed modstaar Trykket udenfra, gjør sikkert, at denne Klasse Medborgere, jeg nu